

La ficció supera la realitat

Fa més de deu minuts que hem arribat al bar i són tres les vegades que provo d'anar al lavabo. M'estreny la bufeta i la noia que ha entrat que no surt, que no surt. Caram amb la noia!!!

Hi torno per quarta vegada amb el convenciment que aquest cop ho aconseguixo. Bufo d'alleujament en veure que la porta és un xic entreoberta. Amb els dits impacients pico per demanar si puc passar i de sobte apareix un lluminós: “Platja Chévere, El paradís de les platges...”

S'entreveu un reflex groc de sol caribeny. Empenyo suaument amb uns ulls ben oberts que volen esbrinar. Sé que jo, tampoc tornaré.

Cada granet de sorra m'enlluerna. Un groc radiant solar em fa notar una escalforeta a tot el cos. Travesso un vel que em fa sentir que això no és normal, que estic passant a una dimensió desconeguda, però inevitablement m'atrau encuriosida amb un estat de benestar profund i d'alleujament.

En primer pla el Ramon, despullat, no para de repetir que podem escriure el que vulguem i que la ficció pot superar la realitat i que tot és possible! A l'esquerra, la Muntsa es cobreix amb una tovallola mentre el seu gos, ben vestit d'etiqueta, jeu als seus peus. La resta del grup d'escriptura juguen a la vora d'on trenca l'onada llençant-se calçotets, calces, sostenidors, samarretes... Mentre s'emboliquen amb teles sedoses que surten de les cues d'unes gavines multicolors que voleien vora d'ells. Tot sembla molt chévere!!!

Mària Alòs
Professor **Ramon Bartrina**
Del blanc al relat – Palafrugell – octubre 25

Sento una escalfor molt agradable als peus, i en mirar cap avall, descobreixo que els meus pits s'han tornat violetes, i ves tu, van canviant de colors. També estic despullada?

A terra, un mussol vestit amb un frac elegant m'està mirant fixament mentre aleteja acaronyant-me els dits dels peus fent-me pessigolles.

Em pregunto si això d'escriure no col·loca, o si en realitat, he sigut abduïda per aquesta novel·la que estic escrivint on **TOT ÉS POSSIBLE.**

Mària Alòs